

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **FORTUNA GAME a.s.**, se sídlem Italská 2584/69, Praha 2, zast. JUDr. Jiřím Kindlem, M.Jur., Ph.D., advokátem se sídlem Křižovnické náměstí 193/1, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti výroku II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2019, č. j. 62 A 77/2019 - 202,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně se **o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení výroku II. v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Tímto výrokem byla zamítnuta její žaloba v části, v níž se domáhala uložení povinnosti žalovanému ukončit nezákonný zásah spočívající v zadržování veškerých kopií dokumentů označených A1 – A4, B1 – B17 a C1 – C12, které žalovaný zajistil při místním šetření dne 12. 3. 2019 v obchodních prostorách stěžovatelky, a to tak, že veškeré tyto kopie dokumentů žalovaný stěžovatelce protokolárně předá do tří dnů od právní moci rozsudku.

[2] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení, neboť pouze v tomto případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

[3] Jedna z těchto podmínek, stanovená v § 106 odst. 2 větě první s. ř. s., je, že *(k)asační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.*

[4] Ze spisu krajského soudu vyplynulo, že kasační stížností napadený rozsudek byl zástupci stěžovatelky doručen do datové schránky dne 10. 10. 2019. Tento den určil počátek lhůty k podání kasační stížnosti. Poslední den dvoutýdenní lhůty tak připadl na čtvrtek dne 24. 10. 2019 (§ 40 odst. 2 věty první s. ř. s.), kdy také uvedená lhůta marně uplynula. Stěžovatelka však napadla rozsudek krajského soudu (konkrétně výrok II.) až dne 3. 3. 2022, tedy více než 28 kalendářních měsíců po uplynutí dvoutýdenní lhůty k podání kasační stížnosti.

[5] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, a proto ji odmítl [§ 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

[6] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud k podané opožděné kasační stížnosti a k podání stěžovatelky ze dne 8. 3. 2022 uvádí, že se neztotožnil s názorem stěžovatelky ohledně tvrzené „akcesority“ II. výroku rozsudku. Stěžovatelka tvrdí, že „*kasační stížnost, byť formálně směřuje proti dvěma rozsudkům (avšak vydaným pod stejnou spisovou značkou), se zjevně týká jedné a té samé věci, přičemž vybrané výrobky (zjevně jsou míněny „výroky“ – pozn. soudu) dvou rozsudků jsou napadány z důvodu procesní situace, kdy stěžovatel byl v meritu věci zprvu u Krajského soudu v Brně úspěšný (a tedy poprvé nepodával kasační stížnost a nenapadal akcesorický výrok II původního rozsudku krajského soudu, č. j. 62 A 77/2019 - 202 ze dne 3.10.2019), přičemž při druhém projednání již byl v meritu věci neúspěšný, a tedy, i s ohledem na výklad zastávaný v odborné literatuře a citovaný v kasační stížnosti (autor výkladu prof. JUDr. Zdeněk [Kühn], Ph.D., LL.M., S.J.D. je předsedou desátého senátu zdejšího soudu) napadl i akcesorický výrok původního rozsudku, neboť při druhém projednání již v meritu věci stěžovatel úspěšný nebyl, a tedy se nyní brání i proti závěrům z původního rozsudku. Dle stěžovatele tak není důvod, aby jeho kasační stížnost byla formálně rozdělena do dvou oddělených řízení, když by stěžovatel zřejmě stejně postupoval tak, že by do obou řízení zasílal obsahově totožná podání.*“

[7] Předně je nutné upozornit, že sama stěžovatelka učinila otázku (ne)zákonosti zadržování dokumentů získaných z místního šetření samostatnou tím, že se určení této nezákonnosti domáhala samostatným petitem. Dále je pravdou, že krajský soud ve svém předchozím rozsudku (bod 13) uvedl, že „*(o)právněnost držení dokumentů, které byly místním šetřením získány, je pak otázkou teprve navazující*“. Jedná se ale o vyjádření postupu při řešení případu, nikoliv o popis vztahu závislosti (akcesority) uvedených dvou právních otázek. Krajský soud totiž dále v tomto rozsudku (bod 42) uzavřel, že „*nezákonnost získání podkladu rozhodnutí tedy ještě sama o sobě neznamená, že takový podklad nemá zůstat součástí správního spisu. Jestliže se tedy žalobce domáhá toho, aby zdejší soud žalovanému uložil povinnost ‚nezadržovat‘ uvedené dokumenty a ‚vrátit je‘ žalobci, neboť jde o postup nezákonný, pak zdejší soud je toho názoru, že jejich ‚zadržování‘ a ‚nevrácení‘ je důsledkem povinnosti trvalé a nezměnitelné žurnalizace správního spisu a jeho vedení v souladu s § 17 odst. 1 správního řádu, a tedy nejde o nezákonný postup. Navíc stěžít by se mohla přezkoumá činnost správních soudů v rámci řízení o žalobách podaných podle § 82 s. ř. s. projevat ve vztahu k běžícím správním řízením tak, že by byly správní orgány nuceny vyjímát dokumenty ze správního spisu, když v jiných soudních řízeních správních jsou správní orgány naopak instruovány k tomu, aby v každé věci vedly jeden správní spis a vkládaly do něj vše, co se věci týká, aby tím zajistily trvalou a nezměnitelnou procesní stopu o jimi vedených správních řízeních. Vybování žalobě by v tomto kontextu nedávalo žádnou logiku. Ostatně i v již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 Afs 58/2009 - 541 ze dne 31. 3. 2010 Nejvyšší správní soud svůj závěr o tom, že ve správním spisu má skutečně zůstat žurnalizováno ‚vše‘, odůvodňoval i tak, že výklad tamních žalobců (jenž je ve své podstatě výkladem, který zastává i žalobce v nyní posuzované věci) by vedl k absurdnímu závěru, který by ve svém důsledku znamenal kupříkladu zničení ‚důkazů‘ možné libovůle a šikany správního orgánu vůči účastníku řízení, tedy ‚důkazů‘ o případném nezákonném postupu správních orgánů; to je argument, který si ve vztahu k nyní posuzované věci osvojuje i zdejší soud. Proto zdejší soud nepokládá zadržování převzatých dokumentů za nezákonný zásah a proto žalovanému povinnost jejich předání zpět žalobci neuložil a žalobu v této části zamítl.*“

[8] Výše uvedené lze zjednodušeně popsat takto: V původním rozsudku dospěl krajský soud k závěru, že samotné zajištění dokumentů při místním šetření bylo nezákonným zásahem. S tímto právním názorem se následně neztotožnil Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného. Stěžovatelka vůči pro ni příznivému právnímu názoru a o něj opřenému výroku rozsudku krajského soudu ve vztahu k části své žaloby – logicky – nebrojila. Krajský soud však v tomtéž rozsudku zaujal právní názor, že přechovávání zajištěných dokumentů ve správním spisu žalovaného nezákonným zásahem být nemůže. Proti tomuto závěru a na něm vystavěnému

pokračování

zamítavému výroku nebrojil – opět logicky – žalovaný, který kasační stížnost směřoval jen vůči výroku pro něho nepříznivému, týkajícímu se jen samotného místního šetření. Nebrojila proti němu však ani stěžovatelka, ačkoli tento výrok byl pro ni nepříznivý.

[9] Pokud stěžovatelka nesouhlasila s právním názorem krajského soudu ohledně posouzení (ne)zákonnosti zadržování dokumentů získaných při místním šetření a jejich uchovávání ve správním spisu, měla podat (vedle žalovaného) kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení předchozího rozsudku krajského soudu, jak je uvedeno výše. Je totiž nutno zdůraznit, že v této části před krajským soudem úspěšná nebyla. Protože stěžovatelka kasační stížnost nepodala, o této otázce je pravomocně rozhodnuto předchozím rozsudkem. Stěžovatelka nemůže úspěšně vyřešit svou pasivitu v procesním postupu dodatečným napadením výroku II. předchozího rozsudku krajského soudu až nyní, tedy poté, co byl na základě předchozí úspěšné kasační stížnosti žalovaného zvrácen původní právní názor krajského soudu, že samotné zajištění dokumentů bylo nezákonným zásahem.

[10] Nejedná se ani o výroky na sobě závislé. Posouzení (ne)zákonnosti samotného zajištění dokumentů je zjevně otázkou relativně samostatnou. Posouzení (ne)zákonnosti uchovávání dokumentů pak je opět otázkou relativně samostatnou. Je zjevné, že mezi oběma částmi komplexního skutkového děje (zajištění určitých dokumentů a následně jejich uchovávání žalovaným) je skutková souvislost – pokud by dokumenty nebyly zajištěny, nebylo by následně co uchovávat. Nicméně závěrem o zákonitosti či nezákonnosti samotného zajištění není předjímán závěr o zákonitosti či nezákonnosti následného uchovávání. Obě skutkově navazující části komplexního skutkového děje lze právně posuzovat relativně nezávisle, stejně jako lze relativně nezávisle v rámci první části daného děje (zajištění dokumentů) posuzovat zajištění každého jednotlivého dokumentu. Totéž lze ve vztahu ke každému jednotlivému dokumentu činit i v rámci druhé části daného děje (uchovávání). Ostatně v rámci každé části daného děje by šlo posuzovat i jiné, do nynějšího řízení nevnesené právní otázky, např. délku uchovávání, pokud by šlo o uchovávání originálů dokumentů, způsob zajištění (např. doprovodné újmy na jiných dokumentech případně způsobené zajištěním) a mnoho dalšího. Pro účely zásahové žaloby je podstatné, jaké jednání je předmětem řízení (tj. rozhodná je skutková dimenze jednání); naopak méně podstatné a pro posouzení, zda a případně v jaké míře byl vyčerpán předmět řízení, vcelku nedůležité je, jaké všechny právní otázky byly předmětem posuzování daného jednání (tj. v čem všem bylo či mohlo být dané jednání nezákonné). V prvním rozsudku krajského soudu byla posouzena zákonitost celého žalobou napadeného skutkového komplexu, tedy jak zajištění, tak uchovávání dokumentů. Pokud stěžovatelka proti závěru soudu ve vztahu k části tohoto skutkového komplexu tehdy nebrojila v přesvědčení, že závěr o (ne)zákonnosti uchovávání je odvislý od závěru o (ne)zákonnosti zajištění, nelze jen na základě takového přesvědčení konstruovat její právo napadnout část výroku prvního rozsudku krajského soudu i po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti proti němu.

[11] Dvě kasační stížnosti podané stěžovatelkou dne 3. 3. 2022 v jednom podání míří proti dvěma různým rozsudkům, řešícím dvě části komplexního skutkového děje (zajištění dokumentů při místním šetření a jejich následné uchovávání ve správním spisu), o němž krajský soud rozhodl původně tak, že část tohoto děje shledal zásahem nezákonným a část zásahem zákonným. Proto byly tyto kasační stížnosti rozděleny do dvou řízení vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 2 As 49/2022 (kasační stížnost proti výrokům I. a II. rozsudku krajského soudu ze dne 17. 2. 2022, č. j. 62 A 77/2019 - 344, týkajícímu se zajištění dokumentů při místním šetření a nákladů řízení stěžovatelky) a sp. zn. 2 As 50/2022 (kasační stížnost proti výroku II. rozsudku krajského soudu ze dne 3. 10. 2019, č. j. 62 A 77/2019 - 202, týkajícímu se uchování – stěžovatelka užívá pojmu zadržování – zajištěných dokumentů žalovaným).

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu